

BEWUST IN HET LEVEN

SEKSUOLOOG

Wim Slabbinck

Op school zag hij al dat meisjes tegen dingen aanlopen waar jongens geen last van hebben. Seksuoloog Wim Slabbinck (37) wil mythes over ons seksleven ook in vraag stellen. 'Moet een man altijd klaarkomen om een relatie goed te kunnen noemen?'

Tekst Sigyn Elst - Foto Filip van Roe

Het stof dat plastisch chirurg Jeff Hoeyberghs heeft doen opwaaien met zijn lezing aan de Gentse universiteit, is nog niet lang gaan liggen als ik aanklop bij Wim Slabbinck, op een boogscheut van de aula waar het spektakel plaatsvond. Voor sommige mensen was het optreden van Hoeyberghs beschamend vrouwonvriendelijk, voor anderen puur cabaret. Er waren mensen die zich geraakt voelden, er waren er die de hele heisa zo weer van zich afschudden. Niemand bleef onbewogen, en ook de schorsing die kort daarop volgde voor de inrichtende studentenvereniging KVHV, ging druk over de tongen. 'Ik heb zelf geen cliënten gehad die over de lezing zijn begonnen', zegt Wim Slabbinck, als ik hem daarnaar vraag, 'maar ik weet wel dat berichtgeving over seksueel geweld in de media littekens openhaalt bij mensen die er zelf ooit slachtoffer van waren. Zelfs als Jeff Hoeyberghs aangeeft dat zijn lezing cabaretesk bedoeld was, dan beseft hij wellicht niet dat zijn uitspraken veel mensen onderuit halen. Voor zij die ooit aangeraakt werden op een moment dat dat niet paste of ze dat niet wilden, zijn zulke uitspraken pijnlijk. Het is nefast voor hun zelfbeeld en kan angst en depressie in de hand werken.' Met de schorsing van KVHV heeft Slabbinck het wat moeilijk. 'De Universiteit Gent heeft als motto "durf denken" en zet de vrijheid van meningsuiting centraal in zijn werking. Ook al ben ik het niet eens met de visie van Hoeyberghs noch met de standpunten van KVHV, censuur toepassen vind ik gevaarlijk.' >>

>> Heb jij je vrijheid altijd voluit mogen beleven?

Wim Slabbinck: 'Ik heb het geluk gehad om in een hechte, warme familie op te groeien. Dat heeft ertoe geleid dat ik in alle vrijheid kon worden wie ik ben omdat mijn basis heel veilig was. Ik mocht experimenteren zonder dat ik daar een oordeel over kreeg. Als tiener was ik bezig met muziek en schreef ik poëzie. Mijn ouders hebben mij daar altijd vrij in gelaten. Die onvoorwaardelijke steun van je ouders is zeker op die leeftijd heel bepalend voor je latere zelfbeeld. Omdat ik de jongste ben van drie kinderen kreeg ik bovendien ook nog eens extra aandacht van mijn moeder, wat heel fijn was.' (*Licht*).

Wat voor soort kind was je?

WS: 'Een bezig kind. Ik organiseerde tenniskampjes voor de hele buurt, later ook Tours de France voor kameraden. Die drang om dingen te ondernemen heb ik nog steeds, soms ook met een competitief kantje. Als ik de route uitstippelde voor een Ronde van Frankrijk, lette ik erop dat er bergen inzaten die mij goed lagen. Tot en met het derde middelbaar heb ik in jongensscholen gezeten. Toen bleek dat ik dat jaar moest overdoen, koos ik voor een andere school die nog maar pas gemengd was. Van jaren onder louter jongens te vertoeven, kwam ik plots tussen meer dan honderd meisjes terecht. Ik genoot van het feit dat de competitie daar minder was en er veel meer naar elkaar geluisterd werd. Ik voelde me er op mijn gemak, wat een geluk was, want je jaar moeten dubbelen is geen fijne ervaring. Tot op vandaag denk ik dat mijn visie op feministische waarden en de gelijkheid tussen man en vrouw daar, tussen al die meisjes, voor een deel gevormd is.'

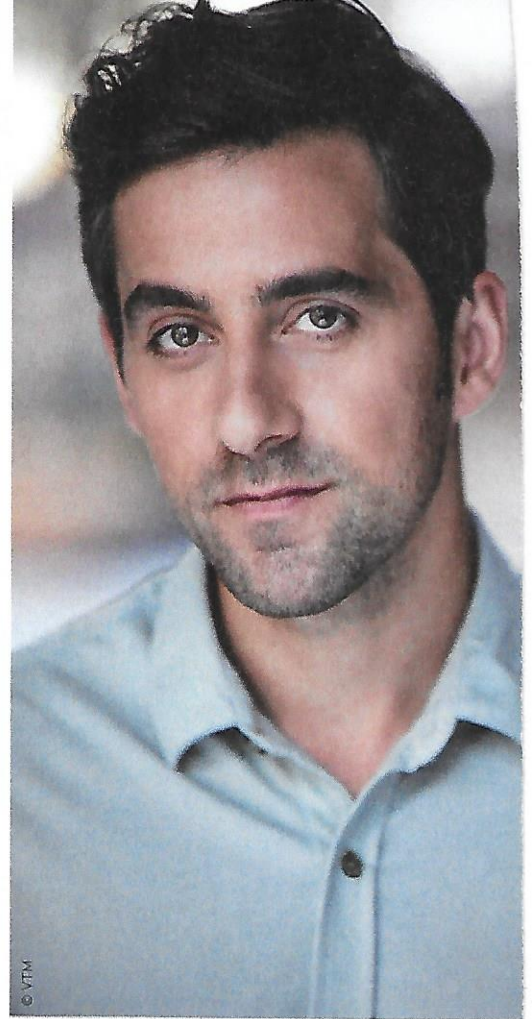
'Er zijn heel veel mannen, mezelf inclusief, die tijd nodig hebben om zich voldoende veilig te voelen bij iemand. Zou het niet goed zijn dat ook dat verhaal wat vaker verteld wordt?'

Dat had op die leeftijd evengoed de andere richting kunnen uitgaan.

WS: 'Klopt, maar ik zag meteen dat meisjes tegen zoveel dingen aanlopen waar jongens zich totaal geen zorgen over moeten maken. Dat vond ik erg voor hen én fascinerend om over na te denken. Dat ging toen nog over simpele dingen als van school naar huis fietsen. Als jongen pak je je fiets, en ga je naar huis. De meisjes wachtten elkaar op om samen te fietsen. Ik vroeg hen waarom ze dat deden en ze vertelden me dat ze zich dan veiliger voelden en er minder kans was dat er hen iets zou overkomen. Als jongen had ik mij nooit zorgen gemaakt om mijn veiligheid, ik besepte toen al hoe invasief het kan zijn om als vrouw door het leven te gaan.'

Je studeerde eerst geschiedenis en pas later seksuologie. Hoezo?

WS: 'Mijn leerkracht geschiedenis in de hoogste jaren van het middelbaar inspireerde me in die eerste keuze.

Zij heeft mijn drang naar inzicht in de wereld gewekt. Het eerste jaar aan de universiteit viel goed mee, maar vanaf het tweede jaar richtte de leerstof zich vooral op het Europese en in essentie het Vlaamse verhaal. Dat was niet echt mijn ding. Daarom ben ik overgestapt op vergelijkende cultuurwetenschappen en kreeg ik een brede kijk op de wereld. Ik leerde dat veel zaken die wij vandaag tegenkomen, zoals depressie, paniekaanvallen en burn-out, moderne aandoeningen zijn die je in veel mindere mate ziet bij oorspronkelijke bevolkingsgroepen zoals bijvoorbeeld de Aboriginals. Die mensen leven nog op een authentieke manier, zonder prikkels die voortdurend aandacht vragen. Zij werken niet om steeds meer te hebben of beter te worden. Zij werken om genoeg te hebben. Dat is een heel andere levenshouding die meer de harmonie met de natuur predikt en minder op het individu is gericht. Ik vind die instelling waardevol. Alleszins

BIO

- Geboren in 1982 in Brugge
- Studeerde geschiedenis en vergelijkende cultuurwetenschappen aan UGent en seksuologie aan KULeuven
- Heeft enkele jaren gewerkt als muzikant
- Werkt momenteel als relatie- en seksueel therapeut in groepspraktijk Ruimte in Gent
- Werkte mee aan de televisieprogramma's *Blind Getrouwd* en *Koppels*
- Geeft seksueel advies in *Nina (Het Laatste Nieuws)* en bij *De Madammen (Radio2)*
- Heeft sinds acht jaar een relatie met Annelies
- Samen zorgen ze voor kat Pascha

zitten daar wijsheden en kennis die wij wat zijn kwijtgeraakt en die nuttig zijn om vandaag te herwaarderen in onze westerse wereld, gedomineerd door groei. Ik denk daar vaak aan als ik lees en hoor hoe moderne ziekten als depressie en angstproblematieken bij ons exponentieel toenemen.'

Kunnen we bij oorspronkelijke bevolkingsgroepen ook iets leren over eenzaamheid, nog een moderne aan-doening die in onze leefwereld steeds vaker voorkomt?

WS: 'Zeker. Waar bij ons iedereen zo snel mogelijk een eigen plekje wil bouwen, leven de zogenaamde primitieve volkeren meer in gemeenschappen. We zijn ook dat kwijtgespeeld. Mensen gaan vandaag snel alleen wonen en ik weet niet of dat zo'n goede keuze is. Alleen al ecologisch is dat niet houdbaar, maar het is daarnaast vooral de reden waarom wij allemaal zo hard moeten werken. We willen zoveel

mogelijk spullen voor ons alleen. Ik zie toekomst in cohousingprojecten of de omvorming van onze maatschappij zodat er meer plaatsen komen waar we kans hebben om anderen te ontmoeten. Plaats woonzorgcentra naast kinderopvangplekken, dierencentra en vrijwilligerscentra. Smijt dat allemaal op één hoop, daar kan zo veel samenwerking en contact uit voortkomen.'

Je maakt je daar druk over, merk ik.

WS: 'Dat zijn zaken die me kunnen frustreren, ja, vooral het feit dat het zo lang duurt eer de politiek en de bredere maatschappij hierover nadenkt. Ik heb een cliënt die zorgverlener is en momenteel in een depressie zit omdat ze niet voor haar moeder kan zorgen. Ze zou dat willen maar kan daar geen tijd voor vrijmaken omdat ze zoveel moet werken om haar lening te kunnen afbetalen. Haar eigen moeder is dus hulpbehoevend en ze kan niet voor haar zorgen omdat ze de betaalde arbeid nodig heeft om voor anderen te zorgen. Dat zijn toch compleet absurde situaties. Financieel, en al zeker als single, haal je het niet meer om voor je naasten te zorgen. Als therapeut hoor je dagelijks dit soort verhalen en dat raakt mij enorm omdat je, om het cru te zeggen, het gevoel hebt dat wij mogen opkuisen wat de maatschappij organiseert. De problemen waar mensen vandaag massaal mee worstelen, moeten wij als psychologen en therapeuten proberen te verzachten zodat onze cliënten weer kunnen meedraaien in het systeem. Misschien is dat negatief uitgedrukt, maar het zegt veel over waar onze maatschappij de focus op legt.'

Meer openheid en taboes doorbreken, het is een thema waar je ook graag over schrijft. Je deed dat onder

meer bij het recent ter ziele gegane magazine Charlie.

WS: 'Charlie is eigenlijk slachtoffer geworden van de laatste besparingsronde van de Vlaamse regering. Het was voor mij een enorme uitlaatklep en een manier om mijn visie ook buiten deze therapieruimte te kunnen uitdragen. Maar Charlie werd niet meer gesubsidieerd en dat maakte het heel moeilijk om te overleven. Ik denk wel dat het blad erin geslaagd is om een aantal maatschappelijke thema's op de kaart te zetten zoals racisme, *fat shaming* en seksisme. Heel veel onderwerpen waar andere media ondertussen ook mee aan de slag zijn.'

Jij ijvert ervoor om seksualiteit bespreekbaarder te maken. Wat is het voordeel van open en bloot?

WS: 'Er bestaan op seksueel vlak nog veel mythes. Die zorgen er mee voor dat er nog werk is op vlak van emancipatie bij mannen én vrouwen. Die maatschappelijke bijdrage wil ik graag leveren omdat ik zie dat die mythes naar evenwichten leiden die we in vraag moeten stellen. Waarom zouden vrouwen geen recht hebben op een orgasme, waarom moet de man altijd klaarkomen? Dat zijn toch zaken die we moeten doorprikken? Ik heb zelf meegemaakt dat ik in een prille fase van een relatie niet kon klaarkomen. Ik vond dat niet zo'n probleem, zij wel. In haar ogen kon het echt niet dat een man niet klaarkwam. Ze vroeg zich af of het aan haar lag, of ze niet sexy genoeg was. Uiteindelijk gaf ze zelfs aan dat het niet mogelijk was voor haar om samen te zijn met iemand bij wie klaarkomen niet vanzelfsprekend is. Over het feit dat ze zelf geen orgasme had gehad, hebben we zelfs niet gesproken die avond. Om maar te zeggen hoe eenduidig het verwachtingspatroon is.' >>

>> **Terwijl er veel meer mogelijke aflopen zijn?**

WS: 'Absoluut, en die ook tot goeie relaties kunnen leiden, maar dan moet er wel een en ander in vraag gesteld durven worden. Bij seksualiteit komen verschillende zaken samen: biologie, psychologie, hormonen, sociale leerpatronen die je meeneemt uit je opvoeding. Alles wat je aanneemt over seks, moet bespreekbaar zijn. Er is niet zoiets als één waarheid. Een op de drie Vlamingen heeft ooit last van een seksuele functiestoornis, iets dat dus niet helemaal werkt op seksueel gebied. Dat is een gigantische groep mensen, van wie de meesten nooit hulp zoeken. Vaak is dat ook ingegeven door het beeld dat wij hebben dat seks altijd sprankelend moet zijn en dat mannen altijd een erectie moeten krijgen als ze iemand nieuw leren kennen. Dat is dus niet zo, hé. Ik heb het dan zelfs niet over echte erectieproblemen, maar bijvoorbeeld over het feit dat je je als man voldoende veilig moet voelen bij iemand. Er zijn heel veel mannen, mezelf inclusief, die daar tijd voor nodig hebben. Zou het niet goed zijn dat ook dat verhaal wat vaker verteld wordt?'

Hoe komt het dat we het zo moeilijk vinden om over seks te praten?

WS: 'We zijn het niet gewoon. Kinderen hebben van nature geen schaamte. Baby's masturberen reflexief gezien, peuters spelen doktertje. Het zijn wij die daar schaamte rond bouwen en zo maken we drempels. Mijn ervaring met kinderen die slachtoffer zijn geweest van seksueel ongewenst gedrag, is dat zij graag hadden geweten hoe de vork in de steel zat. Zij hadden liever vroeger te weten gekomen wat seksueel contact is en dat het mogelijk niet oké is als de nonkel of tante op hun kamer komt "spelen". Als je de context niet kent, kan

**'Plaats woon-
zorgcentra naast
kinderopvang,
dierenasielen en
vrijwilligerscentra.
Smijt dat
allemaal op
één hoop, daar
kan zo veel
samenwerking
en contact
uit voortkomen'**

je als kind niet weten wat wel of niet kan. Het is dus belangrijk om met je kinderen hierover te praten, hen uit te leggen wat fijn is en wat goed is, aangepast aan de leeftijd. Dat kan volgens mij al in de peuterschool. We zeggen heel gemakkelijk tegen kinderen: "Ga nooit mee met een vreemde man", maar eigenlijk moeten we hen ook leren dat ze het niet moeten toelaten als de nonkel of de grootvader hen op bepaalde plekken aanraakt. Want in de meeste gevallen gaat seksueel geweld over misbruik door familie, kennissen of vrienden, en bijna nooit over de vreemde man die je in zijn auto sleurt.'

Hoe zou jij je eigen relatie omschrijven?

WS: 'Wij geven elkaar veel vrijheid om ons eigen ding te doen maar daarnaast maken we tijd voor elkaar. De balans zit goed, maar ik besef ook dat er geen zaken zijn zoals kinderen of verbouwingen, die een balans snel kunnen doen omslaan. Is onze relatie perfect? Dat hoeft zelfs niet, ze is gewoon goed genoeg. We maken dikke fun.' (lacht)

Je hebt ooit gezegd dat vrijen met iemand anders geen teken van ontrouw hoeft te zijn, zolang je het maar eerlijk vertelt. Geloof je in dat soort open relaties?

WS: 'Het hangt ervan af hoe je trouw definieert. In mijn ogen kan je perfect seks hebben met iemand anders en toch trouw blijven aan je vaste partner. Wanneer ben je ontrouw? Als je afspraken niet nakomt. In se kan je die in een relatie samen bepalen.'

Wordt dat veel gedaan?

WS: "Polyamoriteit is in opmars. Open relaties waren dat al. Mensen merken dat een levenslang huwelijk niet zo evident is. Uiteraard wil je daarnaar streven, maar het lijkt me nuttig om het ook eens te hebben over wat er gebeurt als je je aangetrokken voelt tot iemand anders. In veel culturen zijn andere vormen van relaties wel gewoon.'

Heb jij dat gesprek al gehad met je vriendin?

WS: 'Mocht de situatie zich voordoen dat we ons aangetrokken voelen tot een ander, dan vinden we dat bespreekbaar. Ook als er op seksueel vlak ontevredenheid zou zijn. Ofwel aanvaard je dat zonder meer, ofwel kijk je samen wat er kan gebeuren. Ons doel is om samen te blijven, maar onder welke vorm, daar willen we flexibel over denken.'

Laatste vraag: doe jij aan Valentijn?

WS: 'Ik geloof wel in de liefde, maar Valentijn, daar doen we niet echt aan mee. Wij zijn eerder een koppel dat de dag ervoor iets gaat eten. Voor sommige mensen is Valentijn misschien wel een reminder om elkaar aandacht geven, en daar is zeker niets mis mee.' ●